

În inima junglei indiene trăia un elefant foarte bătrân și foarte înțelept, pe numele său Filimon Făldulescu. Stătea pe malul fluviului sfânt, pe picioarele sale, patru la număr, colosale ca niște coloane de templu, și, din când în când, ba își mai turna puțin nisip alb pe creștet, ba făcea un duș rece, ca să se răcorească. În mărinimia ei, natura îi dăruise, pe lângă multe alte daruri, și o stropitoare de duș la purtător.

În general, trompa se dovedea a fi o parte a corpului cu întrebuințări multiple. Filimon Făldulescu simțea acest lucru zi de zi, plin de recunoștință și de bucurie.

Nimeni nu putea spune cu certitudine de cât timp locuia el pe aceste meleaguri. Chiar și cele mai în vârstă țestoase susțineau că, de când se știu ele, Filimon s-ar fi aflat mereu pe-acolo. Altfel spus, nimeni nu cunoștea vârsta exactă a lui Filimon Făldulescu.

El însuși pierduse șirul anilor; căci nu-și încărcă memoria cu lucruri neimportante. Fiind filozof, medita la cu totul alte lucruri.

Deși Filimon Făldulescu avea o greutate de-a dreptul uluitoare, pielea lui, la o simplă măsurare, îi depășea cu mult dimensiunile. Era atât de mare, încât în ea ar fi încăput cu ușurință doi elefanți de mărimea lui.

Dar el locuia de unul singur în această colosală învelitoare, care i se revărsa pe trup în nenumărate falduri – ceea ce dădea, fără puțință de tăgadă, impresia de prosperitate. Nu se mândrea deloc cu acest lucru, ci accepta abundența asta ca pe un nemeritat dar al naturii, cu aceeași bucurie și recunoștință. În plus, nu punea mare preț pe aspectul exterior; meditase deja mult prea îndelungat și mult prea profund ca să mai fie impresionat de așa ceva.

Ei, să nu credeți acum că Filimon ar fi stat tot timpul nemișcat, pironit locului.

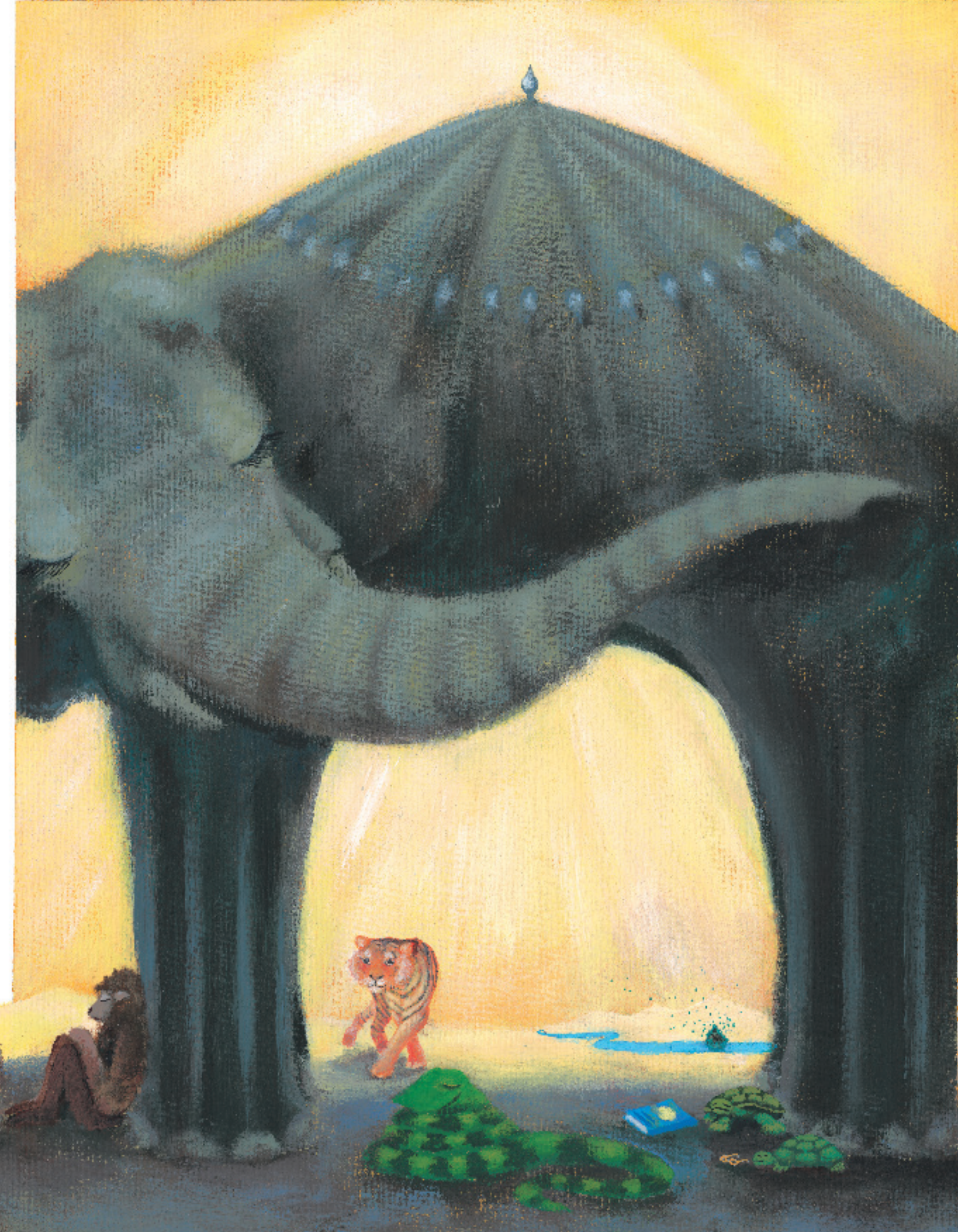
Din când în când, tot mai ieșea o oră-două la plimbare prin junglă; pe de o parte, pentru a mai face puțină mișcare, pe de altă parte, pentru a culege fructele proaspete și zemoase din copaci și a se desfăta cu dulceața lor. Până și filozofii trebuie să mai mănânce câte ceva din când în când. Iar Filimon Făldulescu avea un apetit pe cinste. Era unul dintre lucrurile care-i umpleau inima de bucurie și recunoștință.

Altfel, era modest și lipsit de pretenții. Atât de modest, încât nu deranja pe nimeni cu nimic, în ciuda greutateii lui de-a dreptul uimitoare. Dimpotrivă, cele mai multe animale de prin vecinătate se obișnuiseră să-l folosească pe post de foișor, atunci când stătea în picioare la locul lui de pe malul fluviului sfânt. Animalele se adăposteau de ploaie între picioarele lui, masive ca niște coloane; sau se odihneau la umbra lui, atunci când sus, pe cer, soarele ardea prea tare.

Atâta timp cât era lăsat în pace și nu era întrerupt din meditație, Filimon Făldulescu nu avea nimic de obiectat împotriva acestei întrebuințări a ființei sale.

Acum, sigur veți vrea să aflați la ce tot medita atâta Filimon Făldulescu. Ei bine, el iubea, de fapt, orice idee care era măreață și frumoasă. Îndeosebi măreață – căci așa era și el, mare nu doar la exterior, ci și în sufletul său.

Dacă, de exemplu, cerul albastru și catifelat al nopții indiene se oglindea în apa care curgea molcom la picioarele sale, atunci Filimon Făldulescu era atât de pătruns de ceea ce vedea, încât gândea plin de venerație: lună! Alt gând nu-i trecea prin minte, ci doar: lună! Era un gând foarte mareț.